

8 september 2005

Griffie

Not. nr. :
66.12.106/96
Beklaagden

Veroordelingsbericht :

04/10/2005

Betekend :

Kost :

De **CORRECTIONELE RECHTBANK**, negende kamer, zitting houdende te Oudenaarde heeft het volgende vonnis uitgesproken :

In zake van het Openbaar Ministerie tegen :

1. zelfstandige, geboren
en wonende te
2. , verpleegster, geboren
en wonende te

Beklaagd van :

De eerste en de tweede.

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuitperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1-1°, 45 § 4, 64 (1°, 2° 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 43 § 4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

nadat, in de periode van 1 april 1993 tot 31 december 1993, op het terrein gelegen , ten kadaster gekend onder

in eigendom toebehorende aan

volgende werken werden uitgevoerd, namelijk :

het verbouwen, herbouwen en uitbreiden van een bestaande woning en stallingen,

deze hiervoor omschreven toestand in stand te hebben gehouden te in de periode gaande van 1 april 1993 tot en met 24 maart 1997 ;

de feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1 – 1° en 7°, 146 – 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals meermaals gewijzigd ;

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

te in de periode van 25 maart 1997 tot 30 april 2000, door de instandhouding van de onder de tenlastelegging A omschreven toestand op de terreinen omschreven onder deze tenlastelegging ;

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 7°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° en 7° (en § 3), 146-1°, 146, 9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° en 7° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu :

te in de periode van 1 mei 2000 tot 7 juli 2004, door de instandhouding van de onder de tenlastelegging A omschreven toestand op de terreinen omschreven onder deze tenlastelegging.

De procedure werd op regelmatige wijze aanhangig gemaakt en de stukken werden ingezien.

Na te hebben vastgesteld dat de eerste en tweede beklaagde ter terechtzitting van 9 juni 2005 vertegenwoordigd werden door Mter. , advocaat te

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord Mter. , advocaat voornoemd, namens beide beklaagden.

1. De feiten, zoals omschreven in de dagvaarding, komen ten genoegen van recht bewezen voor uit de elementen van het bundel.

Er zijn de vaststellingen van politieagent-brigadier [naam] op 21 februari 1996 en er is de sedertdien ongewijzigd gebleven toestand. Voorts zijn er de verklaringen van eerste beklaagde waarin hij erkende verbouwingswerken te hebben uitgevoerd aan de bestaande woning zonder bouwvergunning. Hij omschreef de werken als instandhoudingswerken om een vroegere vochtige, ongezonde woning leefbaar te maken. Hij lichtte echter tegelijkertijd toe dat hij van de vroegere eigenlijke woning een inkomhall maakte en de oude vervallen stallingen sloopte en deze opnieuw metste teneinde er een woonruimte van te maken.

Dat noch hij noch zijn echtgenote (tweede beklaagde) er zich bewust van zouden geweest zijn dat zij voor dergelijke ingrijpende verbouwingswerken een bouwvergunning nodig hadden, zoals eerste beklaagde voorhield jegens politieagent-brigadier [naam], is weinig ernstig. Nu de verbouwde woning gelegen is in agrarisch landschappelijk waardevol gebied blijft de instandhouding van de zonder vergunning uitgevoerde werken alleszins strafbaar.

Beklaagden blijken sedert de vaststellingen getracht te hebben de toestand te regulariseren. Doordat beklaagden in onmin gevallen waren met hun architect en volgens eigen verklaring geen kennis hadden van de mogelijkheid van beroep bij de bevoegde ministerie, werd na de afwijzing van hun beroep door de Bestendige Deputatie bij beslissing van 6 februari 1997 tegen de beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen waarbij een (regularisatie)vergunning geweigerd werd, gedurende meerdere jaren geen stappen ondernomen.

Sedert begin 2004 werden er terug stappen ondernomen door beklaagden met het oog op een eventuele regularisatie van de uitgevoerde werken, mede in acht genomen de gewijzigde reglementering. Inmiddels blijken naar aanleiding van één en dezelfde aanvraag twee weigeringsbeslissingen genomen te zijn door het College van Burgemeester en Schepenen. Tegen de laatst genomen weigeringsbeslissing werd beroep ingesteld bij de Bestendige Deputatie bij dewelke de beroepsprocedure thans hangende is. Laatst werd de zaak op de zitting van 24 maart 2005 uitgesteld om beklaagden de gelegenheid te bieden bijkomende overtuigingsstukken te verzamelen, zodat het zich laat aanzien dat op korte termijn geen eindbeslissing inzake de al dan niet regularisatie van de wederrechtelijke toestand te verwachten is.

Zelfs indien beklaagden er in slagen de situatie alsnog te laten regulariseren, doet zulks evenwel geen afbreuk aan het bewezen karakter van de beklaagden ten laste gelegde feiten, hetgeen zij overigens niet betwisten.

2. De bewezen tenlasteleggingen A, B en C zijn in hoofde van beide beklaagden te aanzien als de uiting van éénzelfde strafbare gedraging, zodat zij voor de beoordeling ervan samengenomen dienen te worden.

Beklaagden dienen te beseffen dat de bescherming van een gezond leefmilieu en de ruimtelijke ordening een steeds belangrijker rechtsgoed uitmaakt, welk enkel kan gegarandeerd worden indien elkeen zich houdt aan de terzake uitgevaardigde wetgeving. Nu hun woning gelegen is in agrarisch landschappelijk waardevol gebied waarin bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen en

aan landschapsontwikkeling te doen, dienden zij zich bij de door hen beoogde verbouwing van hun woonst des te strikter te houden aan de reglementering terzake.

Het gegeven dat hun woning desgevallend vochtig en ongezond was, rechtvaardigde niet dat zij hun eigen belangen vooropstellend, zonder enige toelating / vergunning naar eigen goeddunken overgingen tot verbouwing.

Er is echter ook het blanco strafverleden van beklaagden en er is het gegeven dat zij thans toch trachten de situatie te regulariseren zodat mag verhoopt worden dat de aan elk van hen hierna opgelegde geldboete zal volstaan om hen het ontoelaatbare van hun handelen te doen inzien en ter voorkoming van recidive.

3. Wat betreft de geformuleerde herstellvordering komt het aangewezen voor de zaak onbepaald uit te stellen nu de mogelijkheid bestaat dat de door beklaagden uitgevoerde werken alsnog zullen geregulariseerd worden. Op heden is er nog geen uitsluitel nopens de aangevraagde regularisatievergunning.

Het Hof van Cassatie heeft meermaals gesteld dat de herstellvordering, hoewel ze tot de strafvordering behoort, een maatregel van burgerlijke aard is (zie o.m. Cass., 13.05.2003, www.cass.be). Niets belet dan ook om deze herstellvordering te beoordelen bij afzonderlijke beslissing na de uitspraak over de strafvordering.

Gelet op de artikelen :

40.65.66.100 strafwetboek ;

1, 2, 99§.1.1 en 7 (en §3), 146.1 en 9, 147, 148, 149 en 204 Decreet 18.5.1999 ;

28.29 Wet 1.8.1985 ;

wet 5.3.1952, zoals gewijzigd ;

4 wet 26.6.2000 ;

162.163.179.182.184.185.189.190.194 Wetboek strafvordering ;

wet 15.6.1935 ;

door de voorzitter ter zitting aangeduid.

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak :

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde elk uit hoofde van de hen ten laste gelegde feiten A, B en C samen tot een geldboete van **75 EUR** te vermeerderen met 45 opdecimen en alzo gebracht op **412,50 EUR**.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, deze uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 21 dagen.

Spreekt tegen de eerste en de tweede beklaagde de verplichting uit elk een bijdrage te betalen van tien euro verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op 55 euro tot financiering van het bijzonder fonds voor de hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van 25 euro ingevolge K.B. 23.12.1993 gewijzigd bij artikel 1 K.B. 11.12.2001.

Veroordeelt eerste en tweede beklaagde elk tot de helft van de proceskosten, wat de openbare partij betreft tot heden in het geheel begroot op 140,40 euro.

Zegt voor recht dat met betrekking tot de herstellvordering de zaak onbepaald uitgesteld wordt.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van **acht september tweeduizend en vijf**.

Aanwezig :

, alleenrechtsprekend rechter ;
substituut procureur des konings ;
, griffier.